

Θέμα 23ο: Σάββατο 5 / Κυριακή 6 Απριλίου 2025

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Θεός, παιδιά, δεν έπλασε τον άνθρωπο για να πεθαίνει. Ο θάνατος ήρθε μετά την αμαρτία των Πρωτοπλάστων. Αμαρτία είναι ο χωρισμός του ανθρώπου από τον Θεό με την παρακοή. Για να μη γίνει, λοιπόν, αυτό το κακό (δηλαδή η αμαρτία) αθάνατο, όρισε ο Θεός τον προσωρινό θάνατο. Τι είναι ο προσωρινός θάνατος; Προσωρινός χωρισμός της ψυχής από το σώμα. Το σώμα κοιμάται. Και η ψυχή του πιστού κοντά στον Χριστό, στη Θριαμβεύουσα Εκκλησία, το περιμένει. Μέχρι τότε; Έως ότου ξανάρθει ο Νικητής του θανάτου στη γη να αναστήσει και το σώμα. Τότε η αθάνατη ψυχή θα ξαναντυθεί το — αθάνατο πια — σώμα, που είχε στη γη, και θα ζει αιώνια στη δόξα του Θεού! Αυτά όλα μας τα δίδαξε ο Κύριος. Και μας τα βεβαίωσε με τη δική Του Ανάσταση, αλλά και με την ανάσταση νεκρών ανθρώπων.

Για ένα τέτοιο συγκλονιστικό θαύμα ανάστασης νεκρού θα μιλήσουμε σήμερα. Την ανάσταση του φίλου του Χριστού, Λαζάρου (Ίωάν. ια' 1-45).

ΔΙΗΓΗΣΗ

Τρία αγαπημένα αδέρφια, η Μάρθα, η Μαρία και ο Λάζαρος. Χαρακτηριστική η μεταξύ τους αγάπη και αδελφσύνη. Ζούσαν ειρηνικά στην όμορφη Βηθανία, λίγο πιο έξω από τα Ιεροσόλυμα. Βαθιά ήταν η ευσέβειά τους και τηρούσαν με επιμέλεια τις εντολές του Θεού. Είχαν γνωρίσει τον Κύριο και χαρά τους ήταν να Τον φιλοξενούν, όταν περνούσε από εκεί. Να ξεκουράζεται μαζί με τους Μαθητές Του στη λουλουδισμένη αυλή τους, να κάθεται στο τραπέζι τους και να ακούνε αχόρταγα την ουράνια διδασκαλία Του. Ο Κύριος ήταν το πιο αγαπημένο τους πρόσωπο.

Αλλά ο Ευαγγελιστής Ιωάννης μας βεβαιώνει ότι και ο Ιησούς «ήγάπα την Μάρθαν και την αδελφήν αυτής και τον Λάζαρον». Η Μάρθα και η Μαρία ήταν Μαθήτριες του Κυρίου και ο Λάζαρος αγαπημένος Του φίλος.

Κάποια φορά όμως ο Λάζαρος αρρώστησε πολύ βαριά. Όλα έδειχναν ότι το τέλος πλησιάζει. Και τι κρίμα! Ο Κύριος βρίσκεται μακριά. Πέρα από τον Ιορδάνη.

—Αν ήταν εδώ, συλλογίζονται οι δύο αδελφές, θα τον έκανε καλά τον αδελφό μας.

Μα βρήκαν τρόπο! Κάποιος ταξιδεύει προς εκείνα τα μέρη! Θα στείλουν μήνυμα στον Κύριο!... Και το μήνυμα έφθασε. Γεμάτο εμπιστοσύνη στην αγάπη Του!

—Κύριε, να! Εκείνος που τόσο αγαπάς, είναι άρρωστος!

Τι περίεργο όμως! Ο Κύριος δεν ανησυχεί. Λέει απλά:

—Αυτή η ασθένεια δεν είναι για θάνατο! Αλλά για να φανερωθεί η δόξα και η δύναμη του Θεού! Για να δοξαστεί ο Υιός του Θεού με αυτή.

Και συνέχισε τη διδασκαλία Του άλλες δύο ημέρες στον τόπο που ήταν. Έπειτα είπε στους Μαθητές:

—Ας πάμε πάλι στην Ιουδαία.

—Μα, Διδάσκαλε, λίγο καιρό πριν ζητούσαν εκεί να σε λιθοβολήσουν οι Ιουδαίοι και πάλι εκεί θέλεις να πας;

—Ο φίλος μας ο Λάζαρος κοιμήθηκε και θέλω να πάω να τον ξυπνήσω! συμπληρώνει ο Κύριος.

—Κύριε, αν κοιμήθηκε, καλό θα του κάνει στην υγεία του.

Δεν είχαν καταλάβει για ποιον ύπνο τους μιλούσε!

—Ο Λάζαρος πέθανε! τους εξηγεί τότε ο Κύριος καθαρά. Και χαίρομαι για εσάς, γιατί έτσι θα στηριχθείτε περισσότερο στην πίστη, παρ' όσο αν ήμουν εκεί και τον θεράπευα. Αλλά ας πηγαίνουμε προς αυτόν.

Ο Θωμάς τότε μελαγχολικά, αλλά με αφοσίωση στον Κύριο, είπε στους συμμαθητές του:

—Αφού θέλει να πάει εκεί που ζητούν να Τον θανατώσουν, ας πάμε και μείς να πεθάνουμε μαζί Του!

Τέσσερις μέρες ήταν θαμμένος ο Λάζαρος, όταν ο Κύριος έφθασε στη Βηθανία. Κόσμος πολύς ήταν συγκεντρωμένος στο σπίτι, για να παρηγορήσει τις δύο αδελφές: να τους κρατήσει συντροφιά και ν' απαλύνει με συμπάθεια το βαθύ τους πόνο.

Δεν πρόλαβε να μπει στη μικρή πολιτεία ο Κύριος, και η είδηση του ερχομού Του έφθασε, ιδιαιτέρως στη Μάρθα! Πετάγεται η Μάρθα και τρέχει, τρέχει! Τόση είναι η βιασύνη της να συναντήσει τον Κύριο, που ούτε στη Μαρία δεν στέκει για να το πει.

—Κύριε! φωνάζει με πόνο, πέφτοντας στα πόδια Του, αν ήσουν εδώ, δε θα πέθαινε ο αδελφός μου! Αλλά και τώρα ξέρω πώς, όσα και αν ζητήσεις από τον Θεό, θα σου τα δώσει! πρόσθεσε με πίστη και μ' ελπίδα.

—«'Αναστήσεται ο αδελφός σου»! απαντά σταθερά ο Κύριος.

—Το ξέρω, Κύριε, ότι θ' αναστηθεί στο τέλος του κόσμου: με την Ανάσταση που θα γίνει τότε.

Η φωνή της είναι μελαγχολική. Σαν μακρινή της φαίνεται η Μέρα Εκείνη! Μα την καρδιά της έρχεται αμέσως να ξεσηκώσει η πιο ελπιδοφόρα φωνή που ακούστηκε ποτέ:

—«'Εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή. Ο πιστεύων εις εμέ, κύν αποθάνη, ζήσεται!»!

Σκίρτησε η καρδιά της Μάρθας! Ελπίδας και παρηγοριάς ηλιαχτίδες έπεσαν τα λόγια τούτα στην καρδιά της! Εγώ χαρίζω την Ανάσταση και τη Ζωή! Όποιος πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει σωματικά, θ' αναστηθεί και θα ζήσει! Και καθέννας που ζει και πιστεύει σε Εμένα, δεν πρόκειται να πεθάνει ποτέ! Η Μάρθα ακούει εκστατική! Πώς να κατανοήσει ο ανθρώπινος και πονεμένος

νους της τέτοια πρωτάκουστη αλήθεια! Ξεφεύγει από τη λογική! Γι' αυτό ο Κύριος της ζητάει κάτι που ξεπερνάει τη λογική:

—«Πιστεύεις τούτο»;

Τι της ζητά;

—Την πίστη!

—Ναι Κύριε! Εγώ έχω πιστέψει ότι Σου είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, που ήρθες στον κόσμο!

Ο Κύριος έχυσε όλο το φως της αλήθειας πάνω στο φοβερό Μυστήριο του θανάτου! Πώς να κρατήσει η Μάρθα τούτο το «ευαγγέλιο» μόνο για τον εαυτό της; Τρέχει. Φωνάζει τη Μαρία:

—Έλα! Ο Διδάσκαλος έφτασε και σε φωνάζει!

Αναφλογίζεται της Μαρίας η καρδιά. Παρατάει τους επισκέπτες και βγαίνει τρέχοντας! Ξαφνιάζονται εκείνοι! Πού πάει; Μήπως από τον πόνο της τον πολύ τρέχει στο μνήμα, για να κλάψει εκεί; Την ακολουθούν. Και να όλοι τώρα γύρω απ' τον Κύριο! Πέφτει στα πόδια Του με δάκρυα η Μαρία!

—Κύριε, αν ήσουν εδώ, δε θα πέθαινε ο αδελφός μου.

Την πνίγουν αναφιλητά! Όλοι γύρω της κλαίνει!

Ο Κύριος, ανάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που θρηνούν για το θάνατο, ένιωσε στα βάθη Του αναταραχή και, συγκρατώντας τη συγκίνησή Του, ρώτησε ήρεμα:

—Πού τον έχετε βάλει;

—«Κύριε, έρχου και ίδε»!

Και, καθώς πήγαιναν προς το μνημείο, «εδάκρυσεν ο Ίησούς»! Δάκρυα από τα μάτια του Θεού μας! Πόσο συγκαταβαίνει και νιώθει τον ανθρώπινο πόνο μας! «Έδάκρυσεν ο Ίησούς»!

—Κοίταξε πόσο τον αγαπούσε! σιγοψιθύριζαν ένα γύρο!

Έφθασαν στο μνημείο.

—Σηκώστε τον λίθο που φράζει τον τάφο! δίνει εντολή.

—Κύριε, παρεμβαίνει έντρομη η Μάρθα, θα μυρίζει πια! Τέσσερις μέρες είναι θαμμένος!

—Δε σου είπα πως, αν πιστεύεις, θα δεις με την ανάσταση του αδελφού σου τη δόξα και τη δύναμη του Θεού, που όλους θ' αναστήσει;

Σήκωσαν τον λίθο! Μοναδική η στιγμή! Οι αναπνοές κομμένες! Οι κτύποι στις καρδιές όλο και πιο δυνατοί! Ο Ιησούς σήκωσε τα μάτια ψηλά! Ευχαρίστησε τον Ουράνιο Πατέρα Του. Και ως Θεός, Εξουσιαστής της Ζωής και Νικητής του θανάτου, φώναξε με φωνή δυνατή:

—«Λάzarε, δεύρο έξω»! Λάzarε, έβγα έξω!

Συγκλονισμός στις καρδιές και στα μάτια όλων. Ο Λάzarος ανοίγει τα μάτια! Κινείται. Η ψυχή του με την προσταγή του Θεού της ξαναγύρισε στο νεκρό σώμα!

—Λύστε τον! προστάζει ο Ιησούς, και αφήστε τον να περπατήσει!

Ο Λάzarος είχε αναστηθεί! Υγιής και ζωηρός! Καταλαβαίνετε τι έγινε τότε! Τι δάκρυα χαράς από τις δυο αδελφές! Τι έκπληξη και θαυμασμός στα μάτια όλων! Οι Ιουδαίοι που ήταν

εκεί πίστεψαν ακόμα πιο βαθιά στον Κύριο! Στις απορίες τους για την ανάσταση των νεκρών χύθηκε φως! Φως αληθινό!

Ας αφήσουμε το τι έγινε μετά στο σπίτι του Λαζάρου και σ' όλη την πόλη. Ας σταθούμε να μελετήσουμε λίγο το μεγάλο και πρωτοφανές αυτό θαύμα.

Συζήτηση

Απαραίτητη η πίστη στον Χριστό για να αναστηθούμε μαζί Του. Πίστη όχι απλή. Αλλά πίστη, αγάπη και φιλία με τον Χριστό! Τι είχε πιστέψει η Μάρθα; Ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και τα λόγια Του αληθινά και αιώνια! Όσα είπε ο Κύριος για τον θάνατο, τα απέδειξε και αληθινά. Ανέστησε τον Λάζαρο!

Αυτά όμως όλα αφορούσαν μόνο στη Μάρθα και στη Μαρία τότε;

—Όχι, βέβαια. Αφορούν σ' όλους τους ανθρώπους.

—Εάν, παιδιά, ρωτούσε καθένα μας ο Κύριος: «Πιστεύεις τούτο;», τι θα Του απαντούσαμε;

—Ναι, Κύριε! Πιστεύω όσα Εσύ με δίδαξες!

- Πιστεύω ότι ο θάνατος είναι προσωρινός χωρισμός της ψυχής από το σώμα.
- Ότι, όποιος πιστεύει σε Σένα, και αν πεθάνει σωματικά, θα ζήσει!
- Εσύ είσαι η Ανάσταση και η Ζωή! Εσύ θα ξαναενώσεις την ψυχή με το σώμα εκείνων που Σε πιστεύουν και Σε ακολουθούν με αγάπη.
- Εκείνοι που ζουν εδώ στη γη ενωμένοι με Σένα, τον Αιώνιο Θεό, δε θα πεθάνουν ποτέ πνευματικά. Γίνονται άνθρωποι αιώνιοι!
- Ο θάνατος είναι ένας ύπνος! Και ξυπνάει ο άνθρωπος στην αυγή μιας καινούργιας ζωής κοντά στον Θεό. Δεν έχει σημασία αν το σώμα μπει προσωρινά στον τάφο. Σημασία έχει ότι εκείνη την ορισμένη μέρα της Δευτέρας Παρουσίας θα το αναστήσει άφθαρτο κι αιώνιο.

Πραγματικά, παιδιά. Τι συμβαίνει με το σπόρο; Θάβεται στη γη. Νομίζει κανείς ότι σαπίζει και χάνεται εκεί μέσα. Περνούν χιόνια, βροχές, κρύα, έρχεται η Άνοιξη. Κι αυτός ο σαπισμένος σπόρος ανασταίνεται! Ξαναπροβάλλει καινούργιο στάχυ καταπράσινο!

Έχετε δει δέντρα που ρίχνουν τα φύλλα τους το Χειμώνα; Μοιάζουν ξερά. Πεθαμένα. Τι θαύμα όμως την Άνοιξη! Ξαναζωντανεύουν και καρποφορούν. Κι αν αυτό γίνεται στην άψυχη φύση, ποια ανάσταση έχει ετοιμάσει ο Θεός για τον άνθρωπο, που τον προόρισε να ζήσει αιώνια κοντά Του στη δόξα Του!

Ο Κύριος δάκρυσε σιωπηλά. Νικώντας τον θάνατο σταμάτησε τους θρήνους!

Σύνθημα: "... εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή..."